

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9516 van 7 maart 2013
in de zaak A. 208.089/XIV-34.820**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 februari 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 95.882 van 25 januari 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 28 februari 2013 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. In de mate dat de verzoekers de nietigverklaring beogen van de brief
van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 november 2012
betreffende het rolrecht dient te worden gewezen op artikel 39/68, §3, laatste lid, van de wet
van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat de uitspraak over het rolrecht “niet vatbaar voor enig beroep” is. Bovendien is die bestreden beslissing geen in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken zoals bepaald in artikel 14, §2, van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State. Het cassatieberoep is derhalve in die mate niet-toelaatbaar.

2. Wat de ontvankelijkheid van het cassatieberoep in hoofde van de verzoeker betreft, dient te worden opgemerkt dat degene die een cassatieberoep bij de Raad van State wil instellen niet enkel een belang moet laten blijken maar ook moet partij geweest zijn bij de door het cassatieberoep bestreden arrest. In casu was de verzoeker geen partij in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het cassatieberoep in zijn hoofde niet-ontvankelijk is.

3.1. Het eerste onderdeel van het eerste middel is volledig gericht tegen de beslissing betreffende het rolrecht. Om de redenen die hierboven werden uiteengezet, is het eerste onderdeel van het eerste middel kennelijk niet-ontvankelijk.

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en zet zij uiteen dat haar echtgenoot geen recht heeft gehad op een effectief rechtsmiddel vermits hij niet werd uitgenodigd op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het scheiden van de dossiers van de verzoekster en haar echtgenoot een ongeoorloofde inmenging van het gezinsleven uitmaakt. De verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de zaak van haar echtgenoot ingevolge diens eigen handelwijze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op de rol werd geplaatst. Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat enkel in hoofde van de verzoekster een pro deo beslissing werd genomen en dat het door haar echtgenoot verschuldigde rolrecht niet werd betaald, ondanks een geboden mogelijkheid tot regularisatie van het verzoekschrift. De bewering van de verzoekster dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich schuldig maakt aan een excessief formalisme is dan ook niet ernstig. Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

3.2. Artikel 1138 van het Gerechtelijk Wetboek heeft betrekking op de rechtsmiddelen in de burgerlijke rechtspleging en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd in een administratief cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

3.3. Daargelaten de vraag of artikel 1320 van het Gerechtelijk Wetboek dienstig kan worden aangevoerd tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met het aangebracht medisch attest doch dat hij van oordeel is dat dit geen verklaring biedt voor de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de echtgenoot van de verzoekster, gelet op de wijze waarop deze de aan hem gestelde vragen beantwoordde. In de mate dat de verzoekster zich niet akkoord verklaart met deze beoordeling, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3.4. In tegenstelling tot wat de verzoekster in het vierde middel aanvoert, bevat het administratief dossier van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ANSO-rapport doch blijkt uit het Cedoca-rapport wel dat dit grotendeels op informatie van ANSO is gesteund. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekster in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd dat “het ANSO rapport (...) nochtans iets helemaal anders (zegt): de situatie in Herat tussen 2010 en 2011 is verslechterd en het aantal aanvallen van AGEs is toegenomen met 115%. Het ANSO rapport spreekt over ‘deteriorating’”, waarna de verzoekster verwijst naar “stuk 3” als bijlage bij haar verzoekschrift. In het Cedoca-rapport is de door de verzoekster aangehaalde conclusie van ANSO echter niet opgenomen en in de bijlagen bij haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin dergelijk rapport terug te vinden, zodat de vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “deze beweringen niet kunnen worden nagegaan” wel degelijk grondslag vindt in het rechtsplegingsdossier. Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

3.5. Artikel 22bis van de Grondwet bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest in antwoord op de vraag om subsidiaire bescherming dat “verzoekster in aanmerking kan komen voor de

vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet” maar besluit dat de verzoekster “echter niet aannemelijk (maakt) dat haar kinderen internationale bescherming behoeven”. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het vijfde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven maart tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams